

Безстрашниятъ мютесарифинъ слѣзе отъ коня и влѣзе въ двора. Тамъ лѣжахъ мъртво тѣло и двамина ранени. Мъртвиятъ бѣше пощаджията, родомъ Ерменець. Ерменцитѣ сж готови и на конь даже да ѣдятъ кждѣто и да е само не противъ сабята и пиката, а въ конвойтъ за запазване златото, среброто и полицитѣ. Влечението къмъ това тѣ го всмукватъ отъ млѣкото на майка си, и по цѣла Турция тѣ слугуватъ като пощаджи: за това тѣ сж Ерменци, а не Славяни.

Отъ двамата ранени карачи единиятъ бѣше Българинъ, а другиятъ Циганинъ. На распитванията тѣ отговориха че не знаятъ какво се е случило; дяволитѣ ли, людѣтѣ ли направиха такова испоплашване; трѣбва да сж дяволитѣ, защото такъвъ страхъ нападна, щото душата излизаше вънъ изъ тѣлото и очитѣ нищо не виждаха. Въ пропастьта намѣриха два коня съ празни товари. Конскитѣ трупове бѣха раскъсани на парчета. По пѣтя прибраха три голѣми ченти съ книжа и писма—само заптиитѣ и конниците припуснаха по всичкитѣ пѣтечки, отидоха въ околнитѣ села и къшли, а мютесарифина чакаше и търсяше по пѣтя диригѣ: премръжаваха му се вече очитѣ, но той нищо не можа да валсви.

Скоро се яви и чаушина Хасанъ-ага съ заптиитѣ: тѣ всички бѣха така исплашени, щото не можаха да разскажатъ какъ се случи нещастieto, и ходяха като пияни, подивели.

Дойдоха и карачитѣ; тѣ, както и заптиитѣ, отъ страхъ избѣгали безъ да се обърнатъ назадъ и нищо не видѣли. Тѣ бѣгали до когато сж можали нѣщо да чуватъ.

Върна се и мюлязиминая съ отряда си, въ порядъкъ, спокойно, шагомъ. Младиятъ мюлязименъ прѣди единъ мѣсець бѣше излѣзалъ изъ училището. Като чулъ шумѣтъ напредъ, той поискалъ да се построи отъ лѣвата или отъ дѣсната страна, както е показано въ устава; но това се оказало невъзможно: оттатѣкъ стрѣмна скала, тукъ пропасть. Той вѣзвилъ назадъ и избѣгалъ двѣ мили задъ Ичера; тукъ той избралъ позиція на Камчията, построилъ фронта на такова мѣсто, отгдѣто би могли да се пратятъ